

Назив дела: Збогом мојих петнаест година

Име и презиме писца: Клод Кампањ

Наслов рада: Нови свет из прикрајка

Брачни пар Брижит и Жан-Луи Дебрије су написали ову књигу под псеудонимом Клод Кампањ. У њу су убацили и део своје љубавне приче, што је чини помало истинитом.

Девојчица Фани нас на почетку упознаје са својом породицом, коју чине њен старији брат Гијом, у ком види заштитника и сталну подршку и њихов дедица, Капетан Ле Маро и описује једну важну годину у њеном животу.

У њихов миран живот, пун свакодневнице и рутине, улазе млада Норвежанка Ингвилд и мистериозни дечко Јан. Њихов долазак поред узбуђења и новине, носи и велику тајну коју треба открити.

Она се тада први пут заљубљује и спознаје одређене мане и предности тога што јој је тек петнаест година. Као девојчица из малог места која је рано остала без родитеља, морала је раније да научи да кува, чисти и обавља све остале кућне послове. Иако је нико није притискао да то ради, осећала се одговорном и јако озбиљно је прихватала своје дужности.

Док сам читала, била сам запањена тиме колико је Фани једноставна, у исто време отворена за све, али и помало резервисана. Пуна нежности, која би кад-тад избила иза озбиљног става „одрасле“ девојке. Била је јединствена. Њен лик ми се највише допао, јер је описана са одређеном дозом наивности, али и доста разумевања према другима. Остала је на неки начин ускраћена за безбрижно детињство.

Свидело ми се то колико се све чинило једноставним и блиским. Читајући, могла сам да осетим да неко стварно пише о свом вољеном дому и породици, називајући их себи драгим именима.

Плашили су се аутомобила, па су имали запрежна кола и Стручак Љубави, коња који би их возио када нису могли да иду бициклом. Сунчани сат су називали место где су живели и проводили и кишне и хладне дане. Фани и Гијом су деду увек звали дедица или Капетан. Све остало им је звучало превише круто и озбиљно за тог благог старца, беле браде, од ког је остала само сенка грубог капетана.

Како се радња шири, јавља се и неочекивана напетост коју доноси још неоткривена и стара тајна, због које су на кратко срушили мир и спокој у ком живе.

Књига је пуна дивних описа и разних форми љубави, братске, родитељске и дечије. Оно што ме је научила на крају, јесте да треба ценити лепе и једноставне тренутке и да некада најдивнија успомена може да буде читање латинских стихова у камиону, уз залазак Сунца.

Име и презиме: Ања Синђић **Разред:** 8/4

Основна школа: “Јован Ристић“ **Наставник:** Милена Ђорђевић
Број телефона: 0612284720 **Маил адреса:** sindjicanja@gmail.com